

JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN TWEE
KLEINKINDEREN.

Marjan

'Wentelteefje'. Topwoord. Een woord dat klinkt als een dansje. Een woord om gelukkig van te worden

'Ik houd ervan om mooie woorden te verzamelen.' Dat schrijft ze op haar blog. Wat een geniaal idee. Bij haar rubriek 'mooie woonwoorden' krijg ik op slag zin in mijn eigen lijstje.

'Schoon bedje'. Dat staat ergens bovenaan. Dat heerlijke gevoel van pas gewassen lakens, liefst zo van de lijn, zodat je ergens vaag in de verte nog kunt ruiken dat boer Roos zijn land heeft bemest. Ik kan het ook zo tevreden zeggen tegen kleinkinderen die komen logeren. "Je hebt een schoon bedje." Ik weet nu al dat ze daardoor die woorden voor de rest van hun leven zullen associëren met liefde, geborgenheid en veiligheid.

Er zijn meer mooie woorden in die categorie. 'Bedje op de bank'. Ook een favoriet. Ik trakteer mezelf graag op een bedje op de bank. Beetje verkouden en dan met kopjes thee, een dekentje en een voordeelverpakking zakdoeken op de bank, beetje kijken naar series op Netflix. Kleinkinderen krijgen van tijd tot tijd ook een bedje op de bank. Of ze nu schoolziek zijn of echt ziek. Dat bedje oordeelt daar niet over. Dat vertroetelt alleen maar. Af en toe komen zelfs kinderen nog crashen op de bank. Die grote dus. Allemaal tussen de 35 en veertig jaar oud. Een bedje op de bank is en blijft nu eenmaal het lekkerst bij je moeder.

'Thuis'. Dat is ook zo'n mooi woonwoord. Thuis. De moeite waard ook om een paar keer hardop te zeggen. Thuis. Mooi langzaam, zodat je de h als een

zuchtje kunt horen, vlak voor de ui. En maak van die ui dan de mooiste ui die je kunt. Met aan het eind van de klank je lippen zo getuit alsof je een pasgeboren baby op het voorhoofd gaat kussen. Zo'n ui.

Ik loop dankzij dat leuke blog dus al een hele week met fijne woorden in mijn hoofd. En ik raad iedereen aan om dat ook te doen. Verzamel mooie woorden. Troostgevend of spannend of gewoon lekker. Woorden als 'wentelteefjes'. Topwoord vind ik dat. Niet alleen om te maken (brood, soppen in geklutst ei met melk, bakken in roomboter, bestrooien met suiker en kaneel), om aan lieve mensen te voeren of om zelf te eten. Maar ook om uit te spreken. Wentelteefjes. Een woord dat klinkt als een dansje. Mooie woorden om te bewaren in je hoofd.

Om gelukkig van te worden.

Dan zie ik die foto in de krant. Van dat jongetje in Kafr Taai, een dorpje bij Aleppo, huilend op de brokstukken van wat eens zijn huis was. In mijn hoofd zit nog steeds dat lijstje. Als ik in mijn hoofd de woorden herhaal, klinken ze anders. Ik durf ze bijna niet hardop te zeggen. Alleen heel zachtjes. "Zijn schone bedje. Zijn bedje op de bank. Zijn wentelteefjes. Zijn thuis."